

DRENGERØV: Den 46-årige direktør om slåskampe, jalousi og om at brække ryggen i et motorcykelstyrt.

MANDEPORTRÆT

Af Anders Hjelmer Paulsen
Tlf. 7211 4006,
ahp@jv.dk

Foto: Maria Tuxen Hedegaard

Jeg venter stadig på den dag, hvor jeg bliver mand. Og så alligevel ikke. For jeg har det egentlig bedst med at være en drengerøv. Det hele behøver ikke være så formelt og voksent.

Jeg tog certifikat til helikopter for tre år siden. Jeg elsker at komme derud, hvor det bliver svært, og hvor det er marginalerne, der tæller. De første mange skoletimer i helikopteren var jeg sikker på, jeg ville falde ned fra himlen. Jeg sad med fornemmelsen af, at noget snart ville gå galt. Senere fandt jeg ud af, at den følelse er ret normal.

Mine første solotur var meget grænseoverskridende. Lige efter »takeoff« blev jeg fuldstændig tør i munden. Jeg var nødt til at tale med mig selv under hele flyvningen for at holde væske i munden – så koncentreret var jeg. Man kommer lidt i tvivl den dag og tænker: »Er jeg nu god nok?« Jeg havde gjort det samme mange gange før, men når instruktøren hopper ud af helikopteren og ønsker god tur, så er det pludselig noget helt andet. Det var en dejlig fornemmelse at stå på jorden igen.

Jeg har lige investeret i en ny helikopter. En Eurocopter 120B til 11 millioner kroner, som står i en hangar på arbejdet. Jeg bruger den erhvervsomtrent, når jeg skal rundt til vores afdelinger i Danmark, Sverige og snart Tyskland. Så har jeg bestyrelsen og medarbejderne med i cockpittet.

Jeg har aldrig tvivlet på mig selv. Det er en medfødt egenskab. Hvis jeg arbejder med noget, så gør jeg det altid 100 procent. Min devise er, at »hvor der er vilje, er der vej«. Jeg er nok lidt en krigertype og ville gerne have været jægersoldat i mine unge dage, men jeg trak frinummer, og senere er det hele gået op i arbejde.

Den dag jeg fik mine døtre, Camille og Rikke, blev jeg mere voksen. Inden det kørte jeg på

motorcykel med 200 km/t. Det var ofte på baghjul i første, anden og tredje gear.

En dag i 1994 gik det alligevel galt. Jeg havde været på ferie i Cannes, hvor jeg besluttede at sælge min motorcykel, så snart jeg kom hjem. Jeg ville til at tage mere hensyn til min familie.

Det var en skøn motorcykel. En Suzuki GSXR på 1100 kubik, som jeg havde fået tunet med lattergas. Den var helt vild stærk og havde 330 hestekræfter, hvilket var meget dengang. På tanken havde jeg selv lakeret et billede af min to-årige datter, Camilla.

Samme dag vi kom hjem fra ferie, var der 25 grader, og solen skinnede fra en blå himmel, så jeg tog en allersidste tur på motorcyklen. På vej ud af Vamdrup fik jeg øje på en bil, hvor en af mine venner kørte med armen hængende ud ad vinduet. Jeg ville overraske ham – give ham et lille chok, så jeg tog håndtaget helt i bund og overhalede ham med 230 km/t. Jeg nåede kun lige forbi ham, da jeg anede et mærkeligt skær på svinget forude. Det var helt lysegråt. Kommunen havde lagt tjære og løst grus på vejen, mens jeg havde været på ferie. Jeg husker, at jeg bremsede så hårdt, at motorcyklen rutsjede sidelæns hen ad asfalten. Jeg fik den ikke under 100 km/t, da jeg ramte fortovskanten. Jeg fløj op i luften, mens jeg så hvordan motorcyklen slog kolbøtter ved siden af mig. Min lænd tog det første slag ind i en gul plastikstander. Den gav sig heldigvis lidt, men flækkede stadig min rygsøjle.

Det første jeg mærkede efter var mine fødder. De begyndte at snurre, og mine ben føltes mærkelige. Da ambulancefolkene kom, kunne jeg ikke længere føle noget fra livet og ned. Jeg fik skæld ud af dem. De sagde, »at jeg fandme kunne lære at køre ordentlig«. Det havde de fuldstændig ret i. Jeg spurgte dem, om min følelse i benene var midlertidig. »Det ville jeg selv finde ud af,« svarede de. På sygehuset kom førligheden langsomt tilbage i benene. Men jeg tssede blod og havde mange indre kvæstelser, ligesom der var brud på rygsøjlen. Det har jeg bovlet meget med siden. Det tog ti år at komme sig over det.

Jeg købte en ny motorcykel, da jeg blev frisk igen. Men jeg havde den kun i en måned. Jeg kunne ikke være det bekendt over for familien. Min kone vidste det ikke, fordi den stod på arbejdet. Det havde jeg ikke samvittighed til.

Jeg synes ikke, pengene har

»Jeg har haft helikopter i tre år. Det har altid været en drengedrøm. Min nyeste helikopter er en »Eurocopter 120B«, som jeg flyver i to-tre gange om ugen.«

forandret mig, selvom de selvfølgelig giver en vis frihed. Jeg behøver ikke kigge på budgettet, når jeg tager på ferie, men kan godt tage en dag eller to ekstra, hvis jeg får lyst. Men tanken om, at uanset hvad der sker i morgen – om det hele ramler sammen – så går jeg ikke på røven. Det er en helt fantastisk fornemmelse.

Jeg har aldrig været bange for at tage en slåskamp. Da jeg var ung i Vamdrup, gik det nogle gange lidt vildt for sig til byfesterne. Drengene prøvede hinanden af ved at finde ud af, hvem der var stærkest. Dengang meldte man jo ikke hinanden til politiet eller brugte våben.

En mand skal kunne beskytte sin familie. Og i alt fald som et

minimum kunne forsvare sig selv. En slagsbror skal være godt forberedt, hvis han vil vinde over mig. Der vil komme returgoods, kan du tro. Jeg har stadig mine boksehandsker og bokseseak derhjemme for at holde mig i form. Man ved aldrig, om man får brug for det.

Jeg var ude at køre bil med min kone en aften i december, da jeg pludselig så noget mistænkeligt ude i rabatten. Jeg stoppede bilen og hoppede ud, og der var rigtig nok en mand og kvinde i grøftkanten. Manden lå og slog på pigen, så jeg nærmede mig bagfra og rykkede ham af i en hurtigt bevægelse. Jeg fortalte ham, at hvis ikke han stoppede, så ville han få en ordentlig røvfuld. Han var ligeglad, for han

slog pigen igen og langede en knytnæve efter min kone. Da jeg tog fat i ham, fik jeg kun rusket hans jakke af, hvorefter han forsøgte at stikke af fra mig. Jeg løb ham ind og væltede ham omkuld, men på en mærkværdig måde fik han fat i min ene tommelfinger og havde den i gips, og jeg har bovlet med den finger lige siden. Men jeg lader ikke sådan en overfald passere for øjnene af mig. Jeg synes, det er en borgerpligt at gribe ind, hvis nogen er i problemer.

Jeg arbejdede hele min ungdom væk. Jeg startede som selvstændig, da jeg var 19 år, mens

min ungdom bare fór forbi mig. Jeg kunne godt tage med mine venner i byen en enkelt aften, men så drak jeg cola og tog hjem før midnat. Dengang ville jeg hellere arbejde og skabe noget. Da jeg fyldte 40 år, havde jeg ikke været fuld mere end tre gange. Men det har været det hele værd, når jeg ser min virksomhed i dag.

Min far blev dræbt i en racerbilulykke, da jeg var to år gammel. Jeg kan ikke huske ham, så det jeg ved om min far, har jeg fået fortalt. Min mor mødte en ny mand, Erling, som blev min papfar. Jeg har aldrig kaldt ham far, men jeg kunne ikke forlange en bedre stand-in.

Jeg har haft en god og stabil opvækst, men jeg blev opdraget

efter den gamle skole. Det var ikke ligesom børneopdragelse i dag. Det meste var dengang på de voksnes præmisser, og der var heller ikke så mange kys og kram og den slags. Jeg har altid gjort meget ud af at fortælle mine egne børn, at jeg elsker dem og give dem masser af kærlighed.

Min kone og jeg gik i samme klasse i folkeskolen. Dengang kunne vi slet ikke lide hinanden. Men da hun blev 18 år, ville hun pludselig gerne have mig, og jeg ville for resten også gerne have hende. Vores fjendske forhold i skolen, havde hele tiden været påtaget, hvor tosset det end lyder.

Man skal huske at være kæreste. Det er vigtigt for at bevare

kærligheden i et forhold. Min kone, Charlotte, og jeg rykker nogle gange to dage ud af kalenderen, hvor det kun handler om os.

Det nytter ikke noget, at man bliver jaloux i et forhold. Hvis man ikke lige er hjemme på et bestemt tidspunkt om aftenen, må kvinder ikke begynde at skrive eller ringe, fordi de tror det værste. Det kan ødelægge et hvert godt forhold.

Min kone og jeg har bevaret gnisten i vores forhold ved at give hinanden plads. Hvis den ene har fritidsinteresser, uddannelse, venner eller sport, så er det vigtigt, at den anden accepterer det og giver lov. Man skal ikke sætte begrænsninger for hinanden.

I påsken går JydskeVestkysten tæt på seks kendte koldingensere og spørger dem, hvilke oplevelser der gav dem »hår på brystet« og gjorde dem til mænd.

Læs de følgende dage om:

- Jesper Riefenthal, skuespiller (lørdag)
- Per Bødker, tidl. borgmester (påskedag)
- Lasse Boesen, håndboldspiller (2. påskedag)
- Jørn Pedersen, borgmester (tirsdag)

Har været bragt:

- Mogens Leander, ikonkunstner (skærtorsdag)

BLÅ BOG

- 46 år.
- Er administrerende direktør for en af Europas førende autolakeringskæder, Pierre.dk.
- Er udlært autolakerer. Tre måneder før han blev færdiguddært, gik han til sin mester og bad om lønforhøjelse. Det ville mester ikke gå med til, og det fik Pierre Legarth til at sige op og begynde for sig selv som 19-årig.
- Han startede sit firma i 1985 og måtte låne 15.000 kroner i banken for at komme i gang. Allerede dengang var han sikker på, at han kunne tjene mange penge på at male biler.
- De første tre år var han alene i forretningen i Vamdrup, mens hans kone, der er bankuddannet, lavede regnskab for ham.
- I de følgende år tog tingene voldsomt fart, og Pierre.dk købte andre virksomheder op.
- I 2005 etablerede Pierre.dk sit nye hovedsæde til 50 millioner kroner på Trianglen i Kolding.
- I 2010 solgte han 75 procent af Pierre.dk Autolakering A/S til investeringsfonden Maj Invest Equity til et trecifret millionbeløb.
- I dag lakerer firmaet 120.000 biler om året og beskæftiger 450 mand.
- Han er bror til Mike Legarth, der er folketingsmedlem for Det Konservative Folkeparti.
- Han har i mange år været semi-professionel racerfører i Danish Touringcar Championship.

Enhver mand bør eje et ordentligt ur. Jeg har selv fems seks ure og elsker især Rolex. Jeg siger ikke, at alle skal eje et Rolex, mindre kan sagtens gøre det. Men det gode ved et Rolex er, at du altid kan få en god salgspris. I gamle dage kunne du altid gå ind i en forretning og sælge dit Rolex-ur, hvis du mistede din pung på ferien.

Jeg har en drøm om at tage et sabatår på et tidspunkt. Jeg vil gerne rejse tværs gennem USA i en helikopter sammen med min familie. Der skal ikke være nogen dagsorden for dagen efter. Vi skal bare flyve fra by til by uden hast og jag.

Jeg er slet ikke til gourmetrestauranter. Jeg kan ikke lade være med at grine, når der for eksempel kommer en radise ind på

bordet, som man skal spise fra urtepotten. Så skal man selv trække den op af jorden og spise den rå. Det har ikke spor med god mad at gøre. Jeg synes, det danske køkken er det bedste. Gammeldags oksesteg og den slags. Går man på gourmetrestaurant og får 14 retter, kan jeg som regel kun lide de tre af dem. Så får man serveret indvolde og den slags. Det kan jeg altså ikke spise.

Jeg overvejer at købe en Ferrarri på et tidspunkt, det skal bare ikke være nu. En helikopter er lidt noget andet, men en Ferrarri i garagen, det kan folk bare ikke klare. Det skal først være den dag, hvor jeg er stemplet helt ud og ikke længere skal tage hensyn. Der er ikke nogen grund til at provokere. Jeg har givet den rimelig meget gas i forvejen.